

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Szd/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200613
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200613.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcov 1/ R. a 2/ U., obaja bytom A., oboch zastúpených Právnym centrom, s. r. o., so sídlom Žilinská 8, Bratislava, proti žalovanému Úradu verejného zdravotníctva, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/155/2011 z 02. februára 2011, ako aj prvostupňové rozhodnutie č. OOD/15465/2010 z 02. decembra 2010, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/63/2011-78 z 30. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/63/2011-78 z 30. novembra 2012 m e n í tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OLP/155/2011 z 02. februára 2011 z r u š u j e a v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/155/2011 z 02. februára 2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Regionálneho úradu Bratislava hlavné mesto č. OOD/15465/2010 z 02. decembra 2010. Týmto rozhodnutím boli žalobcovia uznaní vinnými zo spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ktorého sa mali dopustiť spoločne tým, že nezabezpečili ako zákonní zástupcovia svojho dieťaťa S. jeho povinné očkovanie proti tuberkulóze, čím porušili § 51 ods. 1 písm. d/ a ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z., v spojení s § 5 ods. 3 a prílohu č. 2, časť A, bod 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „MZ SR“), č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení, v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30. júna 2010 (ďalej len „vyhláška č. 585/2008 Z. z.“). Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že medzi účastníkmi nie je sporný skutkový stav z

ktorého vychádzali správne orgány. Povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu vyplýva z § 57 ods. 1 písm. b/ zákona č. 355/2007 Z. z., pričom podľa § 62 písm. a/ citovaného zákona ministerstvo ustanoví všeobecne záväzným predpisom podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení. V danom prípade je zmocňujúcim ustanovením odkazované na všeobecne záväzný predpis, a to konkrétne vyhlášku č. 585/2008 Z. z., čo je v zmysle právnej teórie legitímny postup. Táto vyhláška nevybočuje zo zákonných medzí. Je zrejmé, že ani medzinárodná zmluva (čl. 26 ods. 1) Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne (ďalej aj „Dohovor“) nestanoví nič iné, než zákon č. 355/2007 Z. z., z ktorého žalované správne orgány vychádzali. Preto im nie je možné vytýkať, že postupovali nezákonne.

Pokiaľ žalobcovia mali zato, že ich ústavné práva boli postupom správnych orgánov porušené, je potrebné poukázať aj na čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), keď podľa odseku 4 tohto článku, je podmienky výkonu práva podľa odsekov 1 až 3 možné obmedziť iba zákonom, ak ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu verejného poriadku, zdravia a mravnosti alebo práv a slobôd iných.

Z administratívneho spisu podľa krajského súdu nevyplýva, že by sa žalobcovia na uvedené garantované práva odvolávali, pričom je potrebné konštatovať, že aj keby sa odvolávali, tak vo veci práva na ochranu verejného zdravia, v poriadku a mravnosti, alebo práva a slobôd iných, je možné tieto práva obmedziť. Vzhľadom na uvedené všeobecné tvrdenia o závažných dôvodoch a osobných pohnútkach žalobcov, ktorí odmietajú povinné očkovanie podstúpiť, pretože podľa ich vyjadrenia nechajú dieťa povinne očkovať až keď bude mať 2 roky, považoval súd z vyššie uvedených dôvodov irelevantné. Z hľadiska materiálnej stránky prejednávanej veci, povinnosť podrobiť sa stanovenému druhu pravidelného očkovania sleduje významný spoločenský záujem na ochranu verejného zdravia.

O náhrade trov konania rozhodol Krajský súd podľa ustanovenia § 250 a ods. 1 OSP tak, že neúspešným žalobcom jej náhradu nepriznal, pričom žalovanému v tomto konaní náhrada neprináleží.

Proti tomuto rozhodnutiu podali žalobcovia v zákonnej lehote z odvolanie, namietajúc, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a prvostupňový súd nepreskúmal všetky okolnosti prípadu a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

S poukazom na znenie § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 355/2007 Z. z. uviedli, že z jeho znenia vyplýva povinnosť pre fyzické osoby podrobiť sa povinnému očkovaniu za podmienky, že sa jednalo o súvislosť s predchádzajúcim prenosným ochorením. Zastávajú názor, že táto právna úprava je v rozpore s článkom 13 Ústavy Slovenskej republiky a taktiež s Dohovorom. Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, alebo plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech ústavou garantovaných základných práv a slobôd. V zmysle Dohovoru má každý právo očkovanie ako zásad v oblasti zdravia odmietnuť a článok 26 Dohovoru umožňuje štátu obmedziť toto právo formou zákona len vtedy, keď je to nutné k ochrane verejného zdravia. Toto treba zo strany štátu preukázať. Z toho teda vyplýva, že povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu ktorú žalobcovia nemali splniť, nebola a nie je stanovená v medziach zákona a nie sú ňou zachované základné ľudské práva a slobody. Všeobecnú povinnosť fyzickým osobám podrobiť sa očkovaniu síce určuje zákon č. 355/2007 Z. z., avšak v tomto ani inom zákone nie je vôbec určené špecifikované ktorých prípadoch, kedy a, ktoré osoby podliehajú v danej povinnosti. Táto povinnosť nadobúda konkrétny rozmer až po jej presnom vymedzení, a však konkrétne podmienky realizácie sú určené len vo vyhláške č. 585/2008 Z. z., teda len podzákonným aktom, nie zákonom.

V danej súvislosti žalobcovia poukázali aj na rozhodovaciu prax v českej republike, nakoľko mal vo veci povinného očkovania právnu úpravu obdobnú našej. V českej republike je povinnosť očkovať dieťa taktiež upravená len vyhláškou a nie je zákonom, a preto nie je možné sankcionovať rodičov za nesplnenie tejto povinnosti pokutou. Najvyšší správny súd Českej republiky dospel v rozsudku sp. zn. 3Ads 42/2010-92 z 21. júla 2010 k záveru, že podľa platného práva nie je možné sankcionovať porušenie povinnosti podrobiť sa pravidelnému očkovaniu z dôvodu, že táto povinnosť nie je konkrétne upravená v zákone a faktických nariadení iba vyhláška ministerstva zdravotníctva. Z ustanovenia § 48 zákona č. 355/2007 Z. z. a definície pojmu ohrozenie verejného zdravia zosúladeného s európskou legislatívou jednoznačne vyplýva, že povinné očkovanie, respektíve odmietnutie podrobiť sa povinnému

očkovaníu nie je považované za ohrozenie verejného zdravia obyvateľstva.

Ďalej v súvislosti s právnou úpravou a zákonných predpokladoch potrebných k vzniku Zodpovednosti sa spáchaný priestupok vo všeobecnosti poukazujeme na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. apríla 2009, sp. zn. 2Sžo/55/2008, podľa ktorého: „Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna objekt, objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, žeby čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno potom hovoriť o priestupku. Žalobcovia upriamili pozornosť na fakt, že objekt a objektívna stránka, t. j. ohrozenie verejného zdravia, alebo spustenie vzniku šírenia prenosných ochorení a konanie žalobcov, ktorým by tieto objekty preukázateľne zasiahli nebolo v správnom konaní preukázané nado všetku pochybnosť.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobcovia žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia.

Podaním zo 14. februára 2013 žalobcovia upravili petit odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave tak, že žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislave zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vráti žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný podal dňa 22. februára 2013 vyjadrenie k odvolaniu žalobcov, kde v podstate iba zopakoval svoje argumenty, o ktoré sa opiera ním vydané napadnuté rozhodnutie. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutia správnych orgánov, ako aj Krajského súdu v Bratislave, v celom rozsahu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie žalované neobstojí.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je založený i na zistení vady v procesnom postupe, alebo rozhodnutí (§ 250i ods. 3 OSP). Pokiaľ takáto vada nie je súdom zistená znamená to, že správny orgán pri použití procesného postupu na zistenie skutkového stavu a následnú aplikáciu hmotnoprávneho predpisu postupoval zákonne. Ak takáto vada zistená je, súd v zmysle § 250i ods. 3 OSP vždy skúma, či táto vada mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v

rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa článku 13 ods. 1 písm. a/ ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa článku 40 veta prvá Ústavy slovenskej republiky každý má právo na ochranu zdravia.

Podľa § 250 i ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe, ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 29 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán konanie preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo, ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote odstránil nedostatky podania, alebo, ak účastník konania nemá zákonného zástupcu alebo ustanoveného opatrovníka, hoci ho má mať, alebo, ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 40 ods. 1 správneho poriadku ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takýmto rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia správny orgán si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, alebo o existencii právnickej osoby, ak patrí potom rozhodovať súdu.

Podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z., priestupku na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí ten, kto nezabezpečil ako zástupca dieťaťa (§ 51 ods. 3) plnenie niektorej z povinností podľa § 51 ods. 1 a 2.

V prvom rade najvyšší súd prihliadol na námietky žalobcov ohľadne odôvodnenia napadnutých správnych rozhodnutí. Je potrebné konštatovať, že namietanými skutočnosťami žalobcov, a to, že „použitá BBG- vakcína nesie riziká ktoré prevyšujú prínos, pričom WHO odporúča jej použitie iba u rizikových osôb“, že „vakcína Infarnix Hexa obsahuje nebezpečné zložky, pričom nebola dostatočne testovaná“ a že „vo vyspelých krajinách bol zriadený fond na odškodňovať je obetí očkovania, čo dokazuje mnohé vedľajšie účinky nariadených vakcín“, sa správne orgány iba čiastočne vysporiadali, všeobecne odkázali iba na znenie právnych predpisov, poukazovali iba na ich jednoduchý gramatický výklad, resp. neprijateľne argumentovali so záverom, že orgány verejného zdravotníctva nie sú orgánmi príslušnými na posudzovanie kvality jednotlivých očkovacích látok a ich zloženia, pričom na námietku, či bolo Slovenskej republike zadokumentovaný prípad poškodenia zdravia, ako dôsledok povinného očkovania týmito látkami v odôvodnení uviedli iba všeobecne, že takéto závažné reakcie sa vyskytujú „vzácné“, pričom pri povinnom očkovaní je z dôvodu

vážneho onemocnenia očkovaného v celoslovenskom meradle potrebná hospitalizácia približne v desiatich až dvadsiatich prípadoch.

Ďalej sa žalovaný správny orgán úplne vyhol odôvodneniu svojho rozhodnutia v súvislosti s argumentáciou žalobcov, že „uplatnené právne predpisy o povinnom očkovaní, sú v súčasnom právnom stave v nesúlade s Listinou základných práv a slobôd“.

Týmto aj podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný porušil vyššie citované ustanovenie § 47 ods. 3 správneho poriadku, v zmysle ktorého, sa striktne vyžaduje povinnosť odvolacieho orgánu v rozhodnutí sa vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní. O relevancii vyššie označených námietok žalobcov, najvyšší súd, nezhliadol žiadnu pochybnosť.

V predjednávanej veci je ďalej potrebné prihliadnuť na účel a význam právnych ustanovení, ktoré správne orgány v rozhodnutiach aplikovali. Je potrebné vidieť skutočnosť, že každý medicínsky výkon sa spája so štatistickou pravdepodobnosťou neúspechu. S prihliadnutím na túto stránku zdravotnej starostlivosti sa zásahy do telesnej integrity zaraďujú medzi zásahy do základných práv občanov. Pri hodnotení miery zavinenia, a tým aj otázky uloženia pokuty, alebo jej výšky je potrebné prihliadnuť aj na skutočnosť, kedy je povinné očkovanie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu práv iných, a či táto skutočnosť nastala. Povinné očkovanie nepredvídateľne a neplánovane v prípade zanedbania relevantných symptómov, sa môže spájať s vedľajšími účinkami a zdravotnými komplikáciami. Konflikt medzi priaznivcami odporcami povinného očkovania má aj závažný ústavný rozmer, ide o ňom o základné práva a slobody, ich ochranu, obmedzovanie a ochranu pred obmedzovaním.

Rozporuplnosť uvedených zákonných ustanovení vyplýva aj zo skutočností, že ťažiskom platnej právnej úpravy v skutočnosti je iba sekundárny všeobecne záväzný právny predpis. Podrobnosti očkovacích postupov na povinné pravidelne očkovanie osôb sú uvedené iba v prílohe č. 2 § 5 ods. 3 vyhlášky č. 585/2008 Z. z.. Tu správne orgány dostatočne neprihliadali na čl. 2 ods. 2 a ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, na základe ktorého, nikoho nemožno zo strany štátneho orgánu nútiť k splneniu povinnosti, ktorú neukladá zákon. Štátne orgány sú pri výkone svojej činnosti podriadené ústave a zákonom a majú určený rozsah právomocí, ktorý nemôžu prekročiť, takže môžu konať len to, čo je mu ústava alebo zákon dovoľuje. Z toho vyplýva, že pokiaľ zákon č. 355/2007 Z. z., nedostatočne upravuje určitú povinnosť, je neprípustné nútiť kohokoľvek konať niečo, čo zákon neukladá. V prípade ak existujú určité okolnosti, ktoré zásadným spôsobom volajú po autonómii sankcionovanej osoby, nesmie správny orgán zmienenú povinnosť podrobiť sa očkovaniu sankcionovať či inak vynucovať. Inak povedané, verejný záujem na povinnom očkovaní nie je natoľko významný pri hľadaní spravodlivej rovnováhy a autonómiou osoby, aby legitimizoval sankciu povinnej osoby za nesplnenie svojej povinnosti strpieť zásah, minimálne v prípade, pokiaľ nie je dostatočným vedeckým skúmaním preukázané, že nehrozia žiadne vedľajšie účinky z povinného očkovania, prípadne nie sú určené kontraindikácie na, ktoré sa má prihliadať tak, aby očkovanie vylúčilo v maximálnej možnej miere ohrozenie povinnej osoby.

Správne orgány pri výklade a aplikácii právnych predpisov majú vychádzať prvoradne z ich doslovného znenia. Neznamená to však, že sú výkladom doslovného ustanovenia viazané absolútne. Môžu sa od neho čiastočne odkloniť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona a systematická súvislosť a svoj odklon dostatočne vysvetlia v rámci povolenej správnej úvahy. V danom prípade použitie prísne gramatického výkladu nie je vhodné, lebo aj pri ňom je potrebné uplatniť teleologický výklad zákona a širším výkladom prihliadnuť na úmysel zákonodarcu, ako aj na vyššie právne normy. Pri ukladaní pokuty žalobcom správnymi orgánmi zjavne chýbal dôraz na vzťah rozumej proporcionality medzi použitými prostriedkami a zákonom sledovaným zámerom.

Najvyšší súd zistil, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa vedie konanie pod sp. zn. PL ÚS 10/2013-9 z 03. júla 2013, o návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého predmetom je otázka povinného očkovania maloletých detí a z toho vyplývajúca zodpovednosť za plnenie povinnosti zákonného zástupcu maloletého dieťaťa. Tento návrh na vyslovenie nesúladu právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky bol podaný Krajským

súdom v Nitre, na ktorom je vedené konanie pod sp. zn. 15S/16/2013, týkajúce sa povinného očkovania maloletých detí. Tento nález Ústavného súdu môže mať zásadný význam pre rozhodovaciu činnosť správnych orgánov týkajúcu sa povinného očkovania maloletých detí a rozhodovania o tom či bol alebo nebol spáchaný priestupok tým, že zákonný zástupca maloletého nezabezpečil maloletému povinné očkovanie.

Taktiež na Súdny dvor Európskej únie bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý vo veci sp. zn. 1Szd/1/2013 (Y. proti Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky) podal Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 19. augusta 2013.

V obidvoch týchto konaniach bude riešená otázka, ktorá má pre rozhodnutie v danej veci zásadný význam.

S ohľadom na tieto skutočnosti vychádzajúc aj z citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberajúc sa tým, či krajský náležite preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí, v intenciách dôvodov podaného odvolania dospel k záveru, že krajský súd vec neposúdil dostatočne a neurobil tak ani žalovaný. Preto najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 prvá veta OSP, zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie (§ 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP). Najvyšší súd takto rozhodol majúci na zreteli aj možnosť zrušiť vec iba Krajskému súdu v Bratislave, ktorý sa nedostatočne zaoberal okolnosťami uvedenými v žalobe, avšak z dôvodu procesnej ekonomie v súvislosti s vytýkanými nedostatkami rozhodnutia žalovaného ako i s poukazom na možný dopad budúceho rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Súdneho dvora Európskej únie, dospel k záveru, že je vhodnejšie vec zrušiť na úrovni správneho konania.

Následne v ďalšom konaní správne orgány súc viazané právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250j ods. 6 a § 250ja ods. 4 OSP) budú postupovať v zmysle § 29 správneho poriadku v spojení s § 40 ods. 2 správneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie vydané po náleze ústavného súdu a rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, aj patričným spôsobom odôvodnia tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 426c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta tretia OSP a nepriznal žalobcom právo na náhradu trov konania, keď dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na skutočnosti, že podľa súčasnej právnej úpravy je nesporné, že žalobcovia svojím konaním skutkovú podstatu priestupku naplnili, avšak vzhľadom na zhora uvedené okolnosti je potrebné v závislosti od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Súdneho dvora Európskej únie zvážiť mieru vyvodenia ich zodpovednosti.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.